

Сторінки світу. Книга 1. Простір бібліомантії

КУПИТИ

Про книгу

Перший том із фентезі-циклу популярного німецького письменника розповідає про світ, у якому долі героїв переплітаються з долями книг.

Книги допомагають здійснювати миттєві переміщення в просторі, спілкуватися поза часом, а особливі серед них, Книги душі, наділяють обраних здатністю до книжкових чарів – бібліомантії. Герої переміщуються з реальності в химерний простір фантастичних книгарень і дивних форм книжкового життя, знайомляться, борються за справедливість і шукають своє місце на сторінках світу.

Коли Фурія спускалася сходами бібліотеки, вона вже відчувала запах історій: найкращий запах у світі.

Нові книжки мали запах друкарської фарби, клею та сподівань. Старі — пригод: власних і тих, про які в них ішлося. І добрі книги випромінювали аромат, який містив усе це і ще нотку магії.

У бібліотеці будинку Ферфаксів було багато добрих книжок і ще більше старих. Деякі були такими крихкими, що краї їхніх сторінок розсипалися, як торішне листя від легкого дотику.

Більшість книг уже хтось читав, але були й такі, в які жодна людина не кидала погляду, бо їх ховали по бічних коридорах і забороняли лишати на головних шляхах. «Не відхиляйся від шляху» — таким був неписаний закон цього місця.

Бібліотека розташовувалась у стародавніх катакомбах будинку.

Сходи і тунелі збереглися з часів, коли римляни завойовували Британію. У зелених долинах Котсвольду вони створили десятки чудових особняків. На руїнах одного з цих маєтків нині стояла сільська садиба, яку Ферфакси тепер називали своєю Резиденцією.

Дворецький Вакфорд полірував залізні двері бібліотеки, коли Фурія ввірвалася зі сходів до коридору. Метал дверей срібно сяяв, наче дзеркало, а зображення в ньому спотворювалося. Це тому, що залізна поверхня трохи викривлялася — наче бульдозер намагався видертися крізь двері зсередини. Ось тільки бульдозер ніяк не міг увійти між полицями з іншого боку дверей.

Послизнувшись, вона зупинилася перед Вакфордом.

— Він був тут? — випалила вона з місця. — Мій батько був сьогодні?

Семюелю Вакфорду було близько шістдесяти, і він не виглядав ані на рік молодшим. Проте під його джинсовим комбінезоном проглядалися міцні м'язи. Він жив у цьому будинку задовго до народження Фурії і знав кожен кривий цвях і кожну тріщину в стінах. Але найкраще він знав

таємниці бібліотеки. Його батько теж працював на Ферфаксів, а до того — батько його батька.

Вакфорд мав коротке сиве волосся та зморшкувату, наче пом'ятий папір, шкіру на обличчі. На лівій щоці він носив шрам, а на поясі — важкий ліхтарик: обидва з того дня, тридцять шість років тому, коли вхідні двері було пошкоджено.

— Твій батько був тут, — повільно відповів він, а Фурія закусила нижню губу. — Близько години тому.

Мало що Вакфорд робив швидко, і вже напевне він не був швидким у розмовах. Був працьовитим, старанним і сильним, як молодий портовий робітник, але «швидкість» — то було для нього чужомовне слово, як фронтисіс та факсиміле.

— І?..

— Що «і»? — перепитав він.

— Він знайшов її? Книгу?

— У нього були з собою книжки, чотири, якщо не помиляюся.

— Книги Зібенштерна?

— Можливо.

— Чорт! — Вона схопилася за розкуйовджене світле волосся. — Піп сказав мені, що тато піднявся сходами. Знизу. Сюди.

— Куди ж іще, юна пані.

— У нього була ТА книга?

— Я не запитав його про назву.

Раптом у неї виникла підозра.

— Ти ж не видав йому, правда? Не сказав, де я сховала книгу?

— Якби я сказав, що забрав тебе з бічного шляху, він запитав би мене, як це взагалі можливо, щоб п'ятнадцятирічна дівчина сама ходила по бібліотеці. Тоді я мусив би сказати йому, як часто ти буваєш тут на власний розсуд. — У його погляді промайнув докір. — Дозволь мені піти з тобою. Хтось має подбати про тебе там.

— Я сама можу про себе подбати.

— Якщо з тобою щось трапиться, то...

Вона стала навшпиньки та легесенько поцілувала його в щоку.

— Зі мною нічого не трапиться. Обіцяю. — Вона зробила крок назад. — А що взагалі ти тут робиш? Я думала, ти допомагаєш Сандерленду з меблями.

Вакфорд скривив губи.

— Якщо продають меблі з Резиденції, нехай роблять це без мене. Мені подобається тут усе як є. Кожен стілець та ваза на своєму місці.

— Тато каже, що нам потрібні гроші. Негайно.

Насправді тато сказав, що їм доведеться звільнити Вакфорда, Пауліну і Сандерленда, якщо вони якнайшвидше не знайдуть гроші.

Дворецький почував за вухом.

— Але просто виносити речі до дверей, наклеювати на них цінніки та спостерігати, як їх вивозять кудись незнайомі люди... це якось зовсім недобре.

З його вух стирчало довге біле волосся. Він смикав його великим та вказівним пальцями.

— Недобре. — Фурія не мала на це часу. Принаймні зараз, коли на карту поставлена саме та книга. — Ну то вже впустиш мене?

Він указав на свій шрам.

— Цей шрам не від того, що я потрапив у газонокосарку.

— Я буду обережна, чесно.

Він кивнув, але механічно і з сумнівом в очах. Незважаючи на це, підійшов до дверей, поклав руки на метал і мовчки заплющив очі. Потім знову кивнув, цього разу більш рішуче.

— Добре, — сказав він. — Здається, все спокійно. Ходімо. Так равлик міг сказати: а тепер хутко!

Він витягнув з кишені низку ключів і засунув в отвір найдовший та найстаріший з них. Залізний механізм заскрипів, загуркотів, потім почулося клацання, і замок відімкнувся.

Запах книг, який їх зустрів, був надзвичайно сильний. Фурія раптом відчула спрагу — спрагу до нових історій. Але вона була тут не для цього. Сьогодні їй була потрібна лише одна історія, якій майже дві сотні років. Та й інші вона знала майже напам'ять.

Рекомендована література

[Іменинниця](#)

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ